

forøvrigt være, at denne Ulykke ikke var saa stor.

Formanden: Naar en Minister ikke er tilstede, er man ikke berettiget til at gaae ud fra anden Forudsætning end den, at han er forhindret derfra.

Justitsministeren: Med Hensyn til de Vtringer, der ere faldne fra 2 ærede Landsthingsmænd om Grunden til Indenrigsministerens Traværelse, kan jeg oplyse, at han ikke kan være her tilstede, fordi han forhandler med et eller flere Udvalg i det andet Thing. Naar der dernæst af en enkelt Landsthingsmand er udtalt Duffet om at erfare Regjeringens, og navnlig den paagældende Ministers Ansuelser om denne Sag, saa drister jeg mig, uagtet jeg ikke har nogen udtryffeligg Bemyndigelse dertil, til at udtale, at den paagældende Ministers ligesom ogsaa hele Regjeringens Ansuelse angaaende det foreliggende Lovudkast er ganske den samme som den, der blev udtalt af den paagældende Minister i det andet Thing.

Lehmann: Jeg maa have været meget uheldig med at udtrykke mig, da jeg er bleven aldeles misforstaaet af den ærede Landsthingsmand, der havde Ordet før Ministeren (Frølund). Jeg sagde, at Ingen efter min Overbeviisning fornuftigviis kunde være i Tvivl om, hvad Regjeringens Mening her var, fordi den ikke samtidig med, at den har gjort positive Skridt til at tage denne Lovgjenstand i hele dens Sammenhæng med alle derhenhørende Spørgsmaal under Overveelse, kunde approbere en Lov, der præjudicerede en saadan Undersøgelse. Dernæst har jeg bedet Thinget aldeles at see bort fra Spørgsmaalet om, hvorledes Regjeringen stod, og kun at opkaste sig selv det Spørgsmaal, hvorledes denne Sag staaer ligeoverfor de Forpligtelser, der paahvile en skattebevilgende Forsamling. Jeg troer tilstrækkelig at have oplyst, og skal ikke gjentage det, fordi en Enkelt endnu ikke har kunnet fatte det, at der mangler de fuldkomne nødvendige Forudsætninger til, at en saadan Lov fornuftigviis og værdigt kan blive antaget,

idet Intet er oplyst med Hensyn til de Spørgsmaal, som ere de nødvendige Forudsætninger i saa Henseende, og dette har altsaa ikke det Allermindste at gjøre med Ministeriets Bestaaen eller Ikke-Bestaaen. Jeg har kun betragtet Sagen fra Rigsdagens eget Standpunkt, men skal dog endnu tilføie, at man kan gjøre megen Blæst uden derfor at kunne blæse et Ministerium overende.

B. Christensen: Den ærede sidste Taler har gjentagende udhævet, at selv uden Hensyn til Ministeriet kunde denne Lov ikke fornuftigviis og værdigt vedtages paa Grund af de Omstændigheder, de Momenter, han har omtalt. Jeg vil gjøre Indsigelse mod denne Sætning, og uden at indlade mig paa Realiteten, skal jeg blot henvise til, at Lovforslaget er blevet vedtaget af den ikke uvigtigste Deel af den lovgivende Magt i Staten; alene dette burde have beskyttet det mod en Charakteriseren som den, den ærede sidste Taler har tilladt sig.

Drieser: Med Hensyn til den motiverede Dagsorden, da maa jeg udtale mig imod den. Jeg skal foreløbig ganske kort opholde mig ved dens Indhold, saaledes som jeg opfattede den, da den oplæstes af den ærede Formand. Der efter skulde det overlades vedkommende Finantsminister eller Indenrigsminister, som jo i dette Tilfælde tillige er Finantsminister, at tage under nærmere Overveelse, naar der kunde være Føie til Nedsættelse i Skatterne, navnlig Stempelpapirskatten. Men det turde nok være meget længe, før Finantsministeren møder her og siger: Jeg har for mange Indtægter, vi kunne gjøre Nedsættelse i Skatterne. I den Henseende skal jeg tillade mig som noget aldeles Authentisk og efter min Mening afgjort Rigtigt at oplyse, hvorledes Status var efter det sidst videre Statsregnskab for Finantsaaret 1855—56; derefter findes der at have været et Overskud af Noget over 3,588,000 Rd. Det maa vel antages, at dette Overskud i de senere Aar er voxet, men vi have imidlertid ikke fra den ærede Finantsministers Side hørt Noget, hvorefter Skatter i nogensomhelst Retning skulde kunne nedsættes. Hvad nu Stempelpapirskattens angaaer, skal jeg bemærke, at den Af-